

Gårdsnamn och torpnamn i olika källor, främst skattelängderna

Alsund dyker upp i mtl 1689 och heter för det mesta Ahlesund/Alesund. En variant är Ählesund. Ahlsund/Alsund dyker först upp 1746–47.

Arnebo skrivs 1632 Arnhebo, Arneboo och Arnabo. Arneboda/Arnebodha förekommer som variant 1638–43. De tre första varianterna Arnebo och Arnabo omväxlar sedan med varandra, liksom med Arnebod. Fr.o.m. 1652 förekommer företrädesvis Arnebo.

Besebo finns med redan 1632 och skrivs då Beeßebo och Beeseboo. Beseboda nämns 1638–43, Besebod 1649. Bärsebo förekommer 1653 och 1659, Båßeboo 1654. Fr.o.m. 1660 skrivs det Besebo eller Beeßebo.

Bestorp finns med redan 1613 i Älvsborgs lösen som Bistorp, som är den vanligaste stavningen till att börja med, för att sedan gradvis övergå till Bestorp. Detta inträffar på 1630-talet, men Bistorp/Býstorp förekommer sporadiskt i mtl t.o.m. 1658, och finns i andra källor in på 1690-talet. Olika stavningsvarianter är Beßetorp i tiondelängden 1633, Bestörp i tiondelängden 1637, Beßtorph i mtl 1649, Berßtårp i mtl 1656, Beestorph i mtl 1662 och Beestorp i mtl 1673–79.

Biberget förekommer i mtl fr.o.m. 1689 och skrivs då Býberg (eller, om man hellre vill, Bijberg), sedan även Biberg. 1718 och framåt förekommer Býberget och Biberget. 1725 förekommer Býbygget.

Björke finns med redan 1716 i Älvsborgs lösen som Berkie. 1618 skrivs namnet Börkie, 1619 Bierke. 1632 förekommer varianten Býrekö, och 1633–34 Býrkie och Býrkia. 1638–48 kallas gården Berke, utom 1640 då den kallas Börkie. 1649–53 stavas namnet Börke/Börkke/Börkia/Börköö/Börka, för att därefter växla till Bärka/Bärke en period. 1657–58 används varianterna Börke/Börkie, 1662 Börkiö, och efter 1664 används huvudsakligen Börke/Börcke (någon gång Biörcke, t.ex. 1703). 1715 tar Biörcke över, för att 1725 åter ersättas av Börcke/Börke. 1748–51 gör Biörke/Björke ett kort mellanspel. 1771 dyker Börkö upp som stavningsvariant, och efter 1783 Björkö. Fr.o.m. 1793 skrivs namnet Björke.

Björklida kallas i Älvsborgs lösen 1616 Börkielidh, 1617 Býrkelidh, 1618 Berkelidh/Berkelid och 1619 Börkelidh. Återigen 1628 förekommer Börkielyda och Börkiely, 1629 Berkiely och Býrkielydh. 1635 är det Börkelyda och Börkielyda som gäller. 1641 i en lagmanslängd förekommer Berkielyda. 1662 skriver mtl Berkelja och 1672 Börckelyda. Berkielya är en vanlig stavning under senare delen av 1600-talet. Senare är också Börckelida vanligt. I stavningen som börjar på Berke/Bierke kan man känna igen det nutida Bjärka-Säby t.ex.

Björnkil finns med i tiondelängden 1632 som Biörnekýl och Biörnekýll, och i mtl fr.o.m. 1642 som Biörnekýl, vilket är den dominerande stavningen hela tiden, med någon variation. Biörnakýll och Biärnekýl är andra varianter.

Blekinge finns nämnt 1639, med samma stavning. 1642 skrivs det Blekinka, och åren därefter Blekinke. Därefter skrivs det Blekinge eller Bleeking t.o.m. 1710, varefter stavningen Bleckninge dyker upp. Därefter förekommer Bleckinge, Blekinge, Bleckninge och Blekingen omväxlande. Vanligast är dock Blekinge.

Bobäcken finns med i mtl 1716–19 som Bobäck, då det kallas "nytt torp". Det dyker sedan inte upp igen i mtl förrän 1767, då som Bobäcken, och kontinuerligt först på 1790-talet. Däremot finns det med i andra källor däremellan.

Bokärr finns inte med i mtl under sitt namn förrän sent på 1700-talet, nämligen 1787 och därefter, utan åbon står direkt under Kåtebo utan angivande av torpnamnet. I andra källor finns det dock med från andra halvan av 1600-talet, tidigast i dödboken 1671 som Bokiärsstug[an], därefter omväxlande som Bokiär/Bokier och Bokiärr. 1726 skrivs det första gången Bokärr, och blir allt vanligare mot mitten av 1700-talet, med undantag för 1760-talet, då Bokærr/Bokiærr är det vanligaste. Därefter tar Bokärr överhanden allt eftersom. I slutet av 1700-talet förekommer även stugan Bokärr under Saxtorp.

Bollebo finns med redan 1632 som Bälleboo. Senare förekommer även Bolleboo och 1641 Bolleboda. 1644–45 förekommer Bällabo och Bollabo, 1650 Bällebodh. Därefter huvudsakligen Bällebo.

Brokind skrivs genomgående Bro eller Brokind, med stavningsvarianter som Broo och Bro Kindh. En annan variant är Brokindz Herregård eller Brokindz Sätery. Brokind förekommer inte i mtl förrän 1789, men nämns förstås betydligt tidigare på andra håll.

Bros kvarn förekommer fr.o.m. 1675 i mtl och skrivs då Brooßqwarn. Broos Qwarn med stavningsvarianter är också vanligt.

Bämmelsbo förekommer redan fr.o.m. 1632 som Bemmelzbo och senare i stavningsvarianter som Bämmelßboo, Bämelsbo och Bemmelsbo. Bämelßboda med stavningsvarianter förekommer 1638–42. 1649–50 förekommer Bämbelßbod/Bämbelßbodh, 1651 Bembelzbo, 1656 Bembelsboo. Fr.o.m. 1663 är Bämelsbo/Bämbelßbo den vanligaste varianten fram till 1688, då det skrivs Bämmelßboo, varefter Bämelsbo/Bämmelsbo blir dominerande. På 1730- och 40-talen förekommer även varianten Bömelsbo/Bömmelsbo. Den 27 september 1769 byter gården namn till **Christineberg** genom kunglig resolution.

Carlstorp förekommer fr.o.m. 1639 och skrivs omväxlande Carlstorp/Karlstorp. Karstorp förekommer 1653–55, Callstorp/Kallstorp/Kalstorp/Kolstorp/Kålstorp 1659–74, omväxlande med Karlstorp. Kiälßtorp förekommer också 1658, liksom Karelstorp 1688. Därefter vanligast Carlstorp.

Djurgården förekommer sporadiskt i källorna och kallas då både Diurehagen och Diurgården.

Dänskebo finns med redan 1632 och skrivs då Denskeboo och Danskeboo. Förutom stavningen Danskeboda/Dänskeboda, som förekommer 1638–41, och Dänskebod/Dänskebodh, som förekommer 1649–50, är Denskebo/Dänskebo det absolut vanligaste. Danskebo förekommer även några år, 1653–55 och 1660–64. Därefter huvudsakligen Dänskebo.

Eda finns med redan 1632 som Eede. Olika varianter på Ede förekommer t.o.m. 1649, och därefter dyker Edha upp och blir fr.o.m. 1663 det dominerande, med stavningsvarianter. 1658 förekommer Eheda, och 1699 Heda, därefter Eda med något undantag för Eeda.

Eggeby skrivs Egbÿ nästan hela tiden fr.o.m. att det först förekommer 1632. Egebÿ förekommer en gång 1658 och sedan inte förrän 1725, varefter det dominerar. **Eggebynäs** förekommer lika tidigt som Eggeby och skrivs första gången det är med Egbÿnääs och Egbÿnääß. Det kallas ofta även enbart **Näs**, och den varianten förekommer för första gången 1633 och skrivs då Nääs. En annan variant som förekommer för första gången 1634 och som dominerar fram till 1652 är **Egbonäs**. Denna variant är intressant, därför att det är tydligt att det är Eggebynäs som man menar i början, medan namnet 1656 finns med parallellt med Egbynääs, samtidigt som det finns tre gårdar i Eggeby, så att det inte kan vara frågan om någon av dessa. Detta förekommer t.o.m. 1659 (de två sista åren indirekt, som ibm). 1663 återkommer de två namnen parallellt och förekommer t.o.m. 1674. Därefter finns enbart Eggbÿnääß kvar året därpå, med ytterligare en gård benämnd Jbm. Hädanefter förekommer inte Egbonäs. Stavningen Egebÿnääs dyker upp först 1727, ungefär samtidigt som Egebÿ, och är sedan dominerande.

Eke förekommer fr.o.m. 1642. i mtl under rubriken backstugor. Det kallas även Eketorp, första gången 1653. Stavningen varierar mellan Eke, Eeke, Ekiee, Ekie, Eka, samt Eekietorpet, Eketorp, Eeketorp och Ehketorp. Eket är också en vanlig benämning under senare delen av 1600-talet. Det kan vara svårt att skilja Stora och Lilla Eke ifrån torpet Eke under Skillberga, men ofta kallas det senare Eke medan de andra kallas Eket eller Eketorp. En gång, år 1710, kallas torpet under Skillberga Ekebergh.

Fjälla, Norra och Södra Fjälla, förekommer redan 1632 som Fiälla. En uppdelning i mantalslängderna i Norra och Södra Fjälla inträffar inte förrän 1663. Stavningen varierar mellan Fiällaoch Fiella. Ofta skrev man Södrefiälla och Norrefiälla i ett ord. Ett Fiälla som är en backstuga uppträder 1644, men har troligen även varit med både tidigare och senare genom att åbon noterats som inhyses. 1656 kallas

stugan Fiella Tårp.

Fäntebo finns med redan 1632 som Fenteboo. 1633 kallas gården Fempteboo, 1634 Fäntebo och 1638–41 Fänteboda/Fenteboda, 1643 Fantebod, 1650 Fänttebodh. 1642, 1645, 1647, 1654–55, 1659 förekommer stavningen Fantebo, 1643 Fanteboda. Därefter ojämförligt vanligast Fäntebo, med enstaka inslag av Fentebo.

Galtebo dyker upp först 1639 som Galteboda. 1644 kallas torpet Galtabo och 1645 Galtebo, 1648 Galteboda och 1649 Galttabod. 1651 Galtabo igen. Därefter mestadels Galtebo, ibland Galteboo eller Galltebo.

Gavel förekommer redan 1632 som Gaffwel. 1633 skrivs det Gafwel och 1634 Gaffuell, 1637 Gaffuel, 1642 Gafuell. 1661 skrivs det Gauel, men fr.o.m. 1662 i regel Gafwel eller Gafwell. I början av 1700-talet dyker stavningen Gafwehl upp och förekommer några år, innan Gafwel, och någon gång Gafvel, tar över igen.

Gummevik förekommer i mantalslängderna mellan 1690 och 1705 (då det var "öde och Alldeles Raserat") som ett torp under Brokind. En förteckning över torp under Brokind år 1703 nämns i Aineström, s 151, och upptar bland annat Kvinnestugan, uppförd i kohagen i slutet av 1600-talet – kan detta vara samma torp som Gummevik? Det skrivs första gången Gummewyck men sedan Gummewyk. En gång, 1704, heter det Gundwyk. Man skulle kunna tro att det bodde en massa gummor där, men det gör det inte.

Gölarp förekommer redan 1632 med denna stavning. Det skrivs oftast Giölarp eller Giölorp. 1636–47 förekommer stavningen Göliarp, och 1635 Göliatorp. 1656 förekommer Giällarp. Även stavningsvarianterna Jölarp, Giöllarp och Giöhlarp förekommer.

Hamra förekommer i en tiodelängd från 1635 och skrivs då Hambra, vilket är den normala stavningen i stort sett hela tiden. Under perioden 1720–21 skrivs det Hamra, och någon enstaka gång därefter, men det stavas fortfarande Hambra i mtl år 1800.

Hamrabacken heter nästan genomgående Backetorpet (som när det dyker upp för första gången i mtl 1689), Backetorp eller enbart Backen. I andra källor kallas det även Hamrabacken.

Hugnebo finns med redan 1632 som Hugneboo och Hugnabo. Andra former som förekommer är Huggenebo/Hugenebo och Hugnebodh (1636). Huggeneboda förekommer 1637, och Huggneboda, Hugneboda och Huggenebod vid flera tillfällen 1638–56. Huggendebo är en variant 1657, liksom Hudingebo 1659. Fr.o.m. 1660 dominerar Hugnebo/Hugnebo.

Hulta förekommer från 1632 och skrivs genomgående Hulta eller Hullta. Även Hult och Hultena (1659) har förekommit.

Högmo förekommer för första gången i mtl 1660 som Högmo. Året därpå skrivs namnet Högemo, vilket tillsammans med Högemo och Högmon är den vanligaste skrivningen.

Högtomta förekommer för första gången i mtl 1663 och skrivs då Högetompta. 1667 skrivs det Högtompta, och det är också den stavningen som är den dominerande. Även Högtomta är relativt vanligt.

Kalvängen förekommer för första gången 1688 som Kalfängen, men finns med i dödboken året innan. Det skrivs sedan genomgående Kalfängen eller Kalf Engen/Kalfengen. Under perioden 1735–59 och 1761 kallas torpet för Kalfhagen, men återgår därefter till Kalfängen.

Karlemåla förekommer fr.o.m. 1639 och stavas då Carlemåla, vilket är den vanligaste. Även Carlemålen förekommer 1641 i en bänklängd och 1649–50 och 1659 i mtl. Caremåla är också en stavning som förekommer, t.ex. 1660–61. Fr.o.m. 1664 stavas namnet Karlemählen/Karlemålen, Karlemolen eller KarleMålen/KarleMählen. 1684–85 återkommer varianten Carlemålen några gånger, men namnet skrivs för det allra mesta med K. 1725 dyker namnet Calemähl upp för första gången,

och under perioden 1725–30 och 1740–50 och vidare kallas torpet Kallemåhla/Kallemålen. Ett par år, 1738–39, Kallermåla.

Klofsten dyker först upp i mtl som torp under Västerby 1714, sedan som torp under Kusebo 1716. Namnet stavas Klofsten eller Klåfsten, men för det mesta Klofsten.

Kläppa förekommer inte med namn i mtl förrän 1725, då KläppeQwarn nämns på prästgårdens ägor. Men innan dess förekommer namnet i vigselboken 1664 och i dödboken 1671 och framåt. Stavningen Kleppan förekommer 1697 och 1734.

Knaverkulla–Knarrkulla–Sättramålen förekommer första gången i en lagmanslängd som Knaffrekulla, under rubriken "Jnhyses och backestuffue folk". Namnet Sättramålen finns dock med tidigare, i tiondelängden 1638, som Settramåla. Att det är samma ställe, framgår av åbons namn. Knaverkulla kallas också uttryckligen Sättramålen i jordeboken, t.ex. 1690: "Sättramåhlen som kallas Knafwerkullen". Efter dessa tidiga omnämmanden, finns en lucka fram till 1670. Då förekommer Sättra Måhla i mtl. Året därpå kallas torpet Knarrkulla, 1675 Knarrekulla, i dödboken samma år Knafwer Kulla. 1691–92 kallas torpet Norre Kullen. Sedan är det Knafwerkullen/Knafwerkulla som gäller fram till 1709, då det sägs att torpet brukas under gården. Därmed försvinner namnet Knaverkulla/Knarrkulla ur källorna, och istället används så småningom Sättramålen och Målen.

Kockstugan förekommer mellan åren 1685 och 1688, parallellt med Kockhemmet, varför det inte kan röra sig om samma stuga/torp. Varianter är Kockestugun, Kockstugan, Kåkstugan, Kokestugun. 1706 anges torpet vara "Aldeles Raserat" och finns sedan inte längre med i mtl.

Kohagen dyker upp i mtl först 1709, men finns med i födelseboken fr.o.m. 1701, och har hela tiden samma namn.

Koppertorp förekommer redan 1632 som Koppetorp. Några år varierar namnet mellan Kopprarp och Koppretorp. Kopprarp förekommer 1638–39, 1641, 1645–47, Kopperop 1648. Därefter dominerar Koppertorp, ibland med starvningsvarianten Kåppertorp fram t.o.m. 1685. 1668 och 1670 förekommer Kappertorp. Därefter dominerar Koppetorp, med enstaka undantag 1685, 1691 och perioden 1727–39, då namnet skrevs Koppertorp.

Kulla förekommer i mtl 1642, men finns även med i en tiondelängd från 1639 som Kulla. Kulla är även den dominerande stavningen, med några undantag för Culla under perioden 1755–68.

Kusebo förekommer inte i mtl på allvar före 1695. Det nämns dock långt tidigare, och förekommer t.ex. i en tiondelängd från 1632 som Kusaboo. Kuseboda förekommer åren 1638–41, men den absolut vanligaste skrivningen är Kusebo, med olika stavningsvarianter, som Kuuseboo och Kußebo. En stavning som dyker upp på 1700-talet är Kiuseboholm (i en avkortningslängd från 1750).

Kvarndalen förekommer fr.o.m. 1739 och skrevs Qwarndahlen och Qwarndahl/Quarndahl.

Kvilla kvarn nämns första gången i mtl 1741 som Qvillan, men förekommer i födelseboken med namnet Qvilla 1727. Qvillan, som förekommer 1730, och Qvillan är vanliga varianter. Även skrivningen Quilla förekommer vid spridda tillfällen under hela perioden.

Kåtebo förekommer redan 1632 som Kåtaboo. Stavningsvarianter är Kååteboo, Kotebo, Kotteboo, Kutebo, som alla förekommer 1632–37. 1638–43 förekommer Kåteboda/Koteboda och 1649–50 Kotebod. Även Kotebo förekommer vid enstaka tillfällen, som 1642, 1645 och 1647. Namnet skrivs Kåthabo 1644 och 1651. Skrivningen Kottebo/Kåttebo dominerar åren 1652–60 (ett soldatnamn som förekommer i roten är Kotte), men det förekom även 1635 (Kotteboo) och enstaka år senare under 1600-talet (1668 och 1689), vilket väl antyder ursprunget. Fr.o.m. 1661 är Kåtebo det dominerande.

Kögenäs finns med redan 1632 och skrivs då Kögenäas och Köganäß. Kögenäas och Köganäß respektive Kögenäs är de vanligaste formerna fram till 1649 och början av 1650-talet, då Kiöganäß/Kiöganees återkommer som stavningsform. Kienigz Nääß och Kiegenäs är två former som förekommer 1653 och 1654, varav den första kanske antyder någon spännande betydelse. Därefter

förekommer huvudsakligen två stavningsvarianter av Kögenäs – Kögenäs eller Kiögenäs – med s eller ß som avslutning. Men själva namnet som sådant är detsamma.

Långdal har jag följt bakåt ända till Älvsborgs lösen 1613, och det skrivs då Longedal. 1619 skrivs namnet Långedall. Långadaal förekommer i en tiondelängd 1637. Annars är inte variantionerna stora, utan namnet skrivs oftast Långedal eller Långedahl.

Långkärr förekommer för första gången 1641 under rubriken Inhyses- och baktugufolk, stavat Longekerr. 1644 skrivs namnet Långkiär. Varianten Longekärr förekommer 1645 och 1648. En vanlig variant som dyker upp 1656 är Långe Kiärr, med namnet uppdelat i två delar. Långekiär/Långekiärr förekommer genomgående fr.o.m. 1663, med ett mellanspel för Långkiärr 1689–99, 1696 och 1699 som Lång Kiär och LångKiär. Sedan skrivs namnet Långekiär/Långekiärr fram till 1725, då Långkiärr/Långkiärr återkommer. På 1750-talet började varianten Lång Kärr/Långkärr förekomma, på 1760-talet LångKiærr/Lång Kiærr.

Lökebo förekommer redan 1632 som Lökeboo och Löekebo. Lööckeboo och Löckaboo/Lökabo är två varianter 1633, 1635, 1644 och 1646. Lökaboda förekommer 1638–41, med varianten Lokaboda 1643 och Lökebodh/Löckebod 1650 och 1652. Därefter skrivs namnet Lökebo/Löökebo/Löckebo.

Melskog förekommer redan 1632 som Mellskogh och Meelskog. 1633 förekommer stavningen Meelskoo. Meelskogh, Melskogh och Meelskog är de vanligaste stavningarna. I verifikationerna förekommer skrivningen Mellanskog (1640) och i Tjärstads vigselbok Medelskogh (1644). Meelskog/Meelskogh är det vanligaste fram till 1662, då skrivningen Meellskough förekommer. 1664 börjar man använda stavningen Melskough/Meelskogh. Fr.o.m. 1672 står Melskog under Björklida som lbidem, och det är vanligt framöver. 1679 kallas det Meelskogh, 1684 återigen Melskough, 1685 Meelskoug, 1699 Mehlskoug. På 1700-talet är det vanligast med Mehlskog, och på 1770-talet dyker Melskog upp.

Munkstugan dyker upp i mtl för första gången 1675 som Munckestugun. Så kallas torpet, omväxlande med Munkestugun. En annan variant som förekommer är Munkestigen/Munckestigen/Munkstigen. Denna senare variant förekommer första gången 1695. 1725–27 skrivs namnet Munkestig, och sedan växlar Munkestigen med Munkestugun (med övervikt för Munkstigen) t.o.m. 1748, då Munkestugan/Munkestuga/Munkstuga tar över.

Målen är ett problem i Vårdsnäs. Tre kandidater finns att välja bland: Målen under Sätra, Stensmålen under Hamra och Målen under Västerby. Alla tre kallas för Målen utan urskillning under lång tid; ibland kallas de vid sina fulla namn, så att man så småningom kan särskilja dem. Västerbymålen och Stensmålen är ju frälsetorp, och det syns så småningom tydligt i mantalslängderna. Efterhand skrivs också Västerbymålen direkt i anslutning till Västerby, medan Stensmålen skrivs för sig. Stensmålen skrivs omväxlande Målen och Stensmålen i mtl, så att man kan identifiera torpet. Det kallas också oftare Måla eller Måle, medan de andra båda kallas Målen. Sättramålen skrivs dock alltid, liksom Stensmålen, för sig och inte under godset/gården. Ofta skrivs dessa båda tillsammans i mtl.

Sättramålen förekommer redan 1632 i tiondelängden som Målen. Varianter är Mählen, någon gång Mohlen (1666, 1668–70). Torpet kallas enbart **Målen** ända fram till 1768, då det kallas Sättermålen. Också 1746, 1749 och 1753 kallas det så, då i dödboken och födelseboken som Sättramålen. Ryttartorpet Knaverkullen/Knarrkulla kallas dock även det för Sättramålen, t.ex. i jordeböckerna, och det uttryckligen: "Sättramählen som kallas Knafwerkullen" (se Knaverkulla). Även **Stensmålen** förekommer redan 1632 i samma tiondelängd som "Målen". Det skrivs så till 1638, då det kallas Måla, vilket gäller fram t.o.m. 1643. 1641 kallas det dock Måle. Sedan blir det Målen/Mählen igen, medan Stensmåla dyker upp 1663, och Stensmåla/Stensmähla förekommer t.o.m. 1688, varpå Målen/Mählen dyker upp igen, för att åter avlösas av Stensmålen 1716 (1718 med varianten Stensmåla). Sedan skrivs torpet tillsammans med Sättramålen (som kallas Målen) i mantalslängderna, och betecknas då med Jbm (lbidem), d.v.s. "detsamma". **Västerbymålen** dyker upp för första gången i mtl år 1684 men nämns uttryckligen tidigare i dödboken 1668 som Wästerby Målen. Torpet kallas genomgående Målen/Mählen, tills det troligen 1775 försvann ur mtl (det nämns i dopboken 1774 och är borta ur mtl 1776). Möjligen överfördes torpet och marken till Kuseboholm, där ett torp kallat Gullemålen uppstod, och där de tidigare invånarna i Målen bodde. 1789 var detta torp raserat och upphörde därefter att existera.

Måshult–Kalmartorpet förekommer fr.o.m. 1673 i mtl som Måßhuldt (nämns dock i dödboken 1670) och skrivs även omväxlande Måßhult/Måshult. Att det ligger under Skarsmåla framgår exempelvis 1691, då det står: På Skarsmåla ägor, Måshult. Torpet kallas Måshult i mtl t.o.m. 1692. Därefter finns en lucka i mtl då det saknas, men det finns med som Kalmartorpet i andra källor. 1699 börjar det kallas Kalmartorpet i mtl. I vigselboken förekommer det som Kalmar redan 1672, parallellt med att det alltså kallas Måshult i flera andra källor. Torpet skrivs oftast Kallmaretorpet eller Callmaretorpet, från 1709 Kalmaretorp/Calmaretorp. I mitten på 1720-talet skrevs bara Ägora, och från 1742 kallas det för backstuga och stuga på ägora. 1762 återkommer namnet i mtl som Torp Callmare, och det kallas sedan Torp Callmar/Calmar.

Norrtorp förekommer redan 1632 som Norretorp. Nortorp förekommer 1634–35, 1653–59 och 1663–65. Norrtorp börjar användas 1662. Norretorp är det vanligaste namnet fram till 1725, varefter Norrtorp dominerar.

Nymålen finns med i en boskapslängd redan 1628. Nymåla förekommer redan året därpå. 1655 förekommer skrivningen Nymåle. Dessa tre namn omväxlar under hela perioden.

Nässjö förekommer redan 1632 som Näßia. Detta är den ojämförligt vanligaste skrivningen under hela perioden. En vanlig skrivning är även Näßie. Nässiö förekommer först 1766 och Nässjö 1767. Fr.o.m. 1794 tar Nässjö över som stavning i mtl, medan Näßiö fortfarande förekommer då och då.

Perstorp förekommer mellan åren 1675 och 1688, i början stavat Peerstorp, som torp eller backstuga under Hamra. 1790 förekommer ett nybygge Perstorp under Saxtorps frälsegård, som 1791 börjar kallas **Persbo**, vilket sedan etableras. Detta kallas för en stuga.

Prästgården nämns inte vid namn i mtl förrän 1689, som Prästegården, 1695 även Wåhlnäås Prästegård. 1749 dyker stavningen Prestegården upp, för att dominera jämte Prestgården, till 1771, då stavningen Prästegården dyker upp igen och förekommer t.o.m. 1798, med ett kort mellanspel för Prestegården 1786, som sedan återkommer 1798–1800.

Pukeberg, trollberget, förekommer redan 1632 som Pukeberg och Puekebergh. 1633 skrivs det Puukeberg och 1634 Pukebergh. 1639 dyker Pukaberg upp första gången, men det är en ovanlig stavning som endast förekommer då och 1639, 1644 och 1648. Mestadels stavas namnet Pukeberg/Pukebergh, ibland Pukebärgh. 1653 dyker även ett **Pukeholm** på Grymta ägor upp i mtl, och redovisas sedan en period: 1661, 1663–89.

Ristesten förekommer ytterst sparsamt i källorna. 1695 kallas det Råstenstorpet och 1696 Røstenstorp. Vigselboken 1697 har namnet Ristesten, som är det vanligaste. 1747, 1752 och 1781 förekommer varianten Røsten, och 1754 skrivningen Røste.

Roligheten, också kallat **Tutebo**, förekommer i mtl fr.o.m. 1663, och skrivs Roligheten/Rooligheeten. Det skrivs enbart Roligheten fram till 1709, då man började skriva Roligheten eller Tutebo. Så fortsätter man till 1720, då Tutebo tar överhanden. I andra källor kallas dock torpet enbart Roligheten.

Rosendal nämns för första gången i en lagmanslängd som Rosendaal och första gången i mtl 1644 som Rosendall. 1653–54, 1658, 1666–67 och 1669–79 skrivs det Rosendaal, 1655 och 1659–60 Rosendal, 1656 Rosendahl, 1657 Rosendall, 1662–65 och 1668 Rosendahl. Därefter mestadels Rosendahl eller Rosendalstorp, någon gång Roßendahl. 1718 skrivs det Rosendal, och därefter förekommer det inte i mtl under namnet; åborna finns dock med direkt under Älgbosätter, och i andra källor nämns torpet vid namn.

Rödsjö nämns första gången i mtl 1645 som Roesiö. 1646 och 1648 skrivs namnet Roasiö, 1647 Röasiö och 1650 Rößiö, tillsammans med Rösiö den vanligaste skrivningen. 1660–61 skrivs namnet Rödsiö. 1703–27 stavas det genomgående Rösiön, därefter Rösiö fram till 1748, då Rödsiö/Rödsjö börjar användas, omväxlande med Rösiö.

Röllebacken förekommer för första gången i mtl 1679 som Rølebacken. Det förekommer dock 1675 i

dödboken. 1690 kallas torpet Rölebäcken, och 1691 Röhlbacken, vilket tillsammans med Rölbacken är det vanligaste fram till 1725, då Röllebacken återkommer. Rullebaken/Rullebacken förekommer några år, 1735 och 1737–40. Röllebäcken förekommer 1736 och Rödebacken 1741. 1746 börjar man kalla torpet Rökiällebacken, vilket sedan fortsätter i formerna Rökällebacken och Rödkällebacken fram t.o.m. 1753, då Röllebacken återkommer.

Sandebo förekommer redan 1632 som Sännaboo/Sännabo. 1633 och 1635–36 kallas gården Såndaboo/Såndabo, 1634 Sondebo och 1637 Såndebo. 1638–43 skrivs namnet mest Såndeboda/Sondeboda, och 1649–50 Såndebod/Sandebodh. 1653 skrivs namnet Såndbo, och 1654–55 Sânebo (vilket lätt skulle kunna förväxlas med Sonebo i Tjärstad). Såndebo/Sondebo är sedan de vanligaste stavningsformerna, ibland Sânebo/Sonebo eller Såndbo. 1720 återkommer Sandebo och dominerar sedan, bortsett från åren 1724–26, 1734–38 och 1745–46.

Sandvik förekommer fr.o.m. 1664 som Såndwÿk. 1672–86 kallas torpet Såndwÿka, 1689–90 Sånwÿk, 1691 och 1696 Sandwÿk, 1692 Sonewÿk och 1695 Sondwÿk. Efter Såndwÿk 1699 och Sånwÿkan 1703 kallas torpet Såndwÿken/Sånwÿken 1704–21, med ett mellanspel för Sanwÿken 1717. 1722 kallas torpet Sånlyda och 1723–25 Sånlyden. Därefter börjar det skrivas Sandwÿken/Sandwiken 1726. Ett undantag är Sonwiken 1736 och Sandewiken 1742. 1753 dyker Sandwik upp igen, och efter 1756 är det huvudsakligen skrivningen Sandvik/Sandwik som gäller.

Saxtorp förekommer i mtl redan 1632 som Saxtorp. Detta är den vanliga skrivningen från allra första början, med varianter som Saxtörp 1637, Saxtärp 1656, Sagestorp 1658, Staxtorp 1659, Saakztorp 1662, Sackstorp 1664–79 och Sachstorp 1690–91.

Sjögesätter förekommer redan 1632 som Siögesäter/Siögesetter. Siögasäter förekommer 1633 och 1644–45 och 1649–51 som Siögasäther och Siögesetter. Annars är Siögesätter det helt dominerande skrivsättet under perioden.

Sjöholm dyker upp första gången i mtl 1695 som Siögesättertorp. Så kallas det även året därpå. 1699 nämns det som "ägorna". I mtl förekommer namnet Siöholm första gången 1704, och det är den vanligaste beteckningen under perioden. Varianter som förekommer är Siöhagen 1716–17, Siöhällmm 1725, Siömählen 1736–37 och Sjöholmen/Siöholmen 1753–64, 1789 och 1796–1800.

Skaggebo förekommer redan 1632 som Skaggebo. Varianter som förekommer är Skaggabo/Skaggaboo 1634–35 och 1644, Skaggeboda 1638–41, Skaggebod 1650, Skaboo 1653, Skuggebo 1656, Skaggbö 1659 och Skiäggebo 1678. I övrigt dominerar Skaggebo helt.

Skarsmåla förekommer redan 1632 som Skarsmålen och Skarßmåålla. Varianter som förekommer är Sarßmåla 1641, Skårmåle 1655, Skenß Mähla 1659, eventuellt Skinertorp 1660, Saxemåla 1661 och Skarßemähla 1688. Den vanligaste formen är Skarsmåla/Skarsmähla/Skarßmåla/Skarßmähla. Skarsmåle och Skarsmålen/Skarsmählen förekommer också.

Skillberga förekommer redan 1613 i Älvsborgs lösen som Skelberga. 1615 kallas det Skeleberge, 1616 Skelberga och Skelebeghe, 1617 Skeleberg. 1619 förekommer Skilbärga första gången, 1621 Skilberga och 1628 Skillberga (boskapslängd), 1629 Skillberg (kvarntullslängd och boskapslängd). 1632 förekommer varianten Skillinge. 1637–48, med undantag för 1644, kallas gården Skelberga. Därefter dominerar Skilberga (1654, 1659 och 1662 Skÿlberga) och Skillberga. Även Skillbärga förekommer då och då, exempelvis 1667. 1690 förekommer varianten Skielberga. 1691 börjar namnet skrivas Skillbergia/Skilbärgia, vilket sedan förekom t.o.m. 1747 med något undantag. Därefter dominerar Skillberga/Skilberga.

Skogen förekommer i mtl först år 1741 som Skougen. Det finns med i några år, för att sedan försvinna efter 1746. Det nämns i dödboken 1760 som torpet Skogen, men återkom i mtl först 1768 och kallas då Skogstorp. Den benämningen har det t.o.m. 1789, varefter det åter börjar kallas Skogen.

Skruvkulla förekommer första gången i mtl 1632 som Skruffwekulla och Skrufwekulla, det senare den ojämförligt vanligaste skrivningen under hela perioden. Andra varianter är Skrufkulla 1634–35, Skruffuekulla 1639–43, 1646 och 1649–50, Skruffue 1644–45 och 1647–48, Skrutorp 1653,

Skrufkulla/Skrufculla/SkrufCulla fr.o.m. 1735, med något undantag för Skrufvekulla.

Skår förekommer redan 1632 i tiondelängden som Skåår. Vanligaste stavningen är Skår omväxlande med Skåår hela perioden. Varianter är Skoor 1634–36, 1640, 1649–52, 1657–58, 1689–90 och 1692, Skor 1663, Schår 1690, Skåhrl 1735 och Skåhl 1739 och 1741–45. Därefter överväger Skår.

Skägghumpen finns med i mtl först år 1674 som Skiägghumpen. Det förekommer dock i dödboken 1670 med samma stavning. Varianter är Skiäggehumpen 1675–76 och 1685–88, Skiegghumpen 1684, Siägghumpen 1689, Siägghumpen 1691–96 och 1727–28, Skiäghumpen 1704, 1711–12 och 1714 och Skiögghumpen 1734. Skiägghumpen är det vanligaste fram till 1749, då Skägghumpen tar över, med några undantag för Siöhumpen i de kyrkliga källorna.

Släteke förekommer för första gången i mtl 1642 som Sleteke under rubriken Backestuffvor. Dessförinnan finns det med i lagmanslängden 1641 som Sletteke, under i stort sett samma rubrik. Varianter är Slett Eke 1645, Slät Ekie 1653, Släteke/Slätteke 1654–56, Slättekie/Slät Ekie 1657–58, Slätäcke 1666–67 och 1669–79, Slätäck 1668, därefter Släteke/Slätteke/Slät Eke/Slätt Eke.

Sniderhult förekommer första gången i mtl 1664 som Snidarehult. Snidarehul[d]t/Snydarehul[d]t förekommer sedan t.o.m. 1679. 1684 börjar namnet skrivas Sniderhult/Snyderhult/Sniderhult, och 1739 dyker skrivningen Snederhult upp första gången i mtl, och används 1739–46 med undantag av 1741 och 1743. Fr.o.m. 1747 överväger Sniderhult.

Smokestorp förekommer under åren 1686–99. Det kallas även Snockstugun/Snookstugun eller Snokstugan. Det var raserat 1696. Eventuellt kan det vara samma stuga som Ormestugun, som nämns i domboken 1714 och som låg på Älgbosätters ägor. Men kanske inte, eftersom Smokestorp låg under Västerby innan det raserades.

Snår förekommer för första gången 1674 som Snår. Detta är den enda skrivningen som förekommer i mtl. På andra ställen förekommer stavningen Snåår och benämningen Snåret.

Spångkärr förekommer för första gången i mtl 1688 som Spånängen. Året därpå kallas torpet Spångkiær och 1690 Spånkiärr, 1691 Spångkiärr. 1696 kallas det Skoug Kiärr. SpångKiär/Spångkiärr/Spångkiær och Spång Kiär/Spång Kiärr/Spång Kiær är de vanligaste stavningsvarianterna under hela perioden. 1704–07 förekommer Spångekiær/Spånge Kiær, 1725 Spånkiärr och 1757 Spong kärr.

Steketorp –1660 nämns Storketorp i mtl – är det feltolkning av Steeketorp eller Stecketorp?. 1661 nämns Steketorp – är det detsamma som Kockstugan?

Stensvassa förekommer i mtl för första gången 1632 som Stenswaße och Stenßwaßa. Dessa jämte Steenßwaßa/Steenßwaße är de absolut vanligaste skrivningarna under hela perioden. Varianterna Stensuase/Steenßuaßa/Stenßuaßa/Stensuasa förekommer på 1650-talet. 1659 förekommer namnformen Stensnäs/Stensnäß. På 1700-talet dominerar Stenswaßa. Stavningen Stensvassa dyker upp första gången 1740, och Stensvassa förekommer i andra källor från åtminstone 1751.

Stensätter–Skyttorp–Syttorp förekommer för första gången i mtl 1666 som Stensätter. Så kallas torpet t.o.m. 1704. Stavningsvarianter är Stensäter/Steensäter/Steensätter 1666–84. 1704 förekommer anmärkningen "Stensätter el[le] Syttorp" i mtl, och därefter kallas torpet Skyttorp/Skyttorpet/Syttorp. I andra källor förekommer Syttorp parallellt med Stensätter. Fr.o.m. 1729 dominerar Syttorp.

Stockholmstorpet förekommer för första gången i mtl som Steenßwaßa stuffua 1643. 1652 finns det med som Stensualsetorp och 1653–58 och 1662–79 med varianterna Stenßuaßatorp, Stenßuaßatorp, Stenßwaßatorp, Steenßwaßatorp, Stenswaßatårp, 1659 som Stensnästorp. 1684 dyker namnet Stockholm upp för första gången i mtl. Torpet kallas sedan genomgående Stockholmstorpet eller Torpet Stockholm, 1712–32 ofta stavat Stäckholmstorp.

Storsmåla förekommer i mtl redan 1632 som Torsmålen och Storsmolen. Varianter är

Storsmåla/Storßmåla/Storßmåle/Storßmålen. 1662 och framåt kallas torpet Storsmålen, med stavningsvarianter, med enstaka inslag av Storsmåla. I andra källor finns dock Storsmåla med i högre utsträckning.

Stubbetorp förekommer för första gången i tiondelängden 1632 som Stubbetorp. Detta namn är totalt dominerande under hela perioden, utom mellan åren 1638 och 1648, då varianten Stubbarp överväger. Stubbetörp är en stavningsvariant som förekommer 1637, liksom Stabbetorph 1650.

Sundsmåla förekommer för första gången i tiondelängden 1638 som Sundzmåla. Olika varianter är Sunsmåla 1653, Sunßmåla 1657, Sußmåla/Sußmåle 1654–55, Sundznhålla 1656, Sundz Måhla 1658, Sunsmålen/Sundzmåhlen. Fr.o.m. 1695 förekommer Sundsmåla i olika stavningsvarianter, som Sunßmåla/Sundzmåla/Sundzmåhla/Sundhmåhla/Sundsmålla/Sundsmåhla. 1715–19 och 1723–24 kallas gården Sunsmålen (1726 Sundzmåhlen). Efter 1741 dominerar Sundsmåla.

Svarmåla förekommer för första gången i tiondelängden som Swartmålen och Swarttemållen, och i en rulla som Suartemålla. Mantalslängdens Swartemåla 1639 är den vanligaste benämningen under hela perioden. Olika stavningsformer är Swartemåla 1649–50, Swarthamåla 1651, Suartmåla/Suarttmåla 1654–55 och 1691–99, Swart Måhla 1658, Suartemåle 1659, Swartemåhla 1662–72 och 1677–79, Swartmåla/Swartmåhla 1673–76 och Swartemåla 1690. Fr.o.m. 1706 dominerar Swartmåla, med ett mellanspel för Swartemåla 1717–35.

Svarvarhemmet–Kockhemmet används uppenbart synonymt med varandra. **Kockhemmet** nämns första gången i mtl 1663 som Kårckehemet. Sedan förekommer varianterna Kockehemet, Kåckhemmet, Kåckshemet. 1689 ändras namnet till **Svarvarhemmet**. Varianter är Swarfwaretorp, Swarfwarestugun, Swarfstugun, Swarfwarehemmanet och Swarfwarestufwa/stuga. Fr.o.m. 1706 förekommer endast Svarvarstugan i mtl. I de andra källorna förekommer dock Kockhemmet t.o.m. 1718, och då är det tydligt att det är Svarvarstugan som menas, d.v.s. att de två namnen syftar på samma torp. Observera att Kockhemmet inte ska förväxlas med Kockstugan, som är ett annat torp.

Sättra finns med i tiondelängden redan 1632 som Sättra och Sättra. Detta är också de två absolut vanligaste stavningarna under hela perioden. Även Settra förekommer 1638–51, med inslag av Sättra/Sättra. 1758 förekommer varianten Zetra. Av varianterna Sättra och Sättra förekommer Sättra ungefär dubbelt så ofta som Sättra och blir vanligare ju längre in på 1700-talet man kommer.

Tomta finns med första gången i tiondelängden 1638 med denna stavning. 1639 finns gården med i mtl för första gången som Thomta. 1644 står den i mtl som Tompta under rubriken "Backastuffuor". 1656 förekommer stavningen Tåmpta. Tompta är den överlägset vanligaste stavningen under hela perioden, utom under åren 1717–25, 1740–43 och 1747, då Tomta dominerar. Fr.o.m. 1749 dominerar Tomta i mtl, medan Tompta förekommer i andra källor fram t.o.m. 1768. Sedan verkar Tomta ta över helt.

Tomåla förekommer redan 1632 i tiondelängden som Tomålan och Tomåållen. Varianter är Thomåla 1634, 1639 och 1660, Toomålen 1640, Toomåla 1642 och 1686, Thåmåhla 1656, Too Måhla 1658, Thomola 1661. Skrivningen Thomåhla/Thomåla/Tohmåla förekommer 1663–92. 1695–1725 är stavningen Tomåla. 1726–37 är den Tomåhla/Tohmåhla, 1734 Tohmålla. 1738 börjar namnet skrivas Tomåhlen/Tomålen/Thomålen, vilket varar t.o.m. 1750, varefter gården fortsättningsvis kallas Tomåla.

Torp förekommer för första gången i tiondelängden 1632 som Torp, vilket är den vanligaste stavningen. Några gånger förekommer varianten Thorp: 1634, 1639, 1641 och 1661. 1637 skrivs namnet Törp, 1649 och 1652 Torph, 1656 Tårp.

Tråstorp finns med redan 1613 i Älvsborgs lösen som Tråstorp. Varianter som förekommer är Trostorp 1617–19, 1643, 1647 och 1741–44, Tråstårph 1632, Thråstorp 1634 och 1661, Tröstörp 1635 och 1637, Tråßtårp 1656, Trostorph 1662, Tråstadh 1667. Därefter kallas gården genomgående Tråstorp.

Wiggeby finns med i mtl 1639 som Wigby. Varianter är Wiggby 1641–47, Wýgby 1656, Wiggeby 1658, Wegby 1659 och 1662, Wåhby 1660–61, Wýgeby 1727. Wigby/Wiggby/Wýgby är absolut vanligast

under hela perioden fram till 1727 och under åren 1734–38, varefter Wÿgebÿ/Wigebÿ/Wiggebÿ tar över.

Wäddåker förekommer i mtl fr.o.m. 1663 som Wäddåker. Detta är den vanligaste skrivningen under hela perioden. Även Wäddäcker/Wädäcker/Wädåker förekommer ofta. Fr.o.m. 1748 är Wedåker/Wedäcker vanligt.

Västerby förekommer redan i tiondelängden 1632 som Westerby. Detta är jämte Wästerby den vanligaste skrivningen under perioden. Västerby förekommer då och då.

Västerängen dyker upp så sent som 1728 i mtl som Wästeräng. Torpet finns dock med i födelseboken 1716. 1737 börjar namnet skrivas Wästerängen, vilket sedan fortsätter.

Ås förekommer för första gången i tiondelängden 1632 som Åås/Ååß. 1639 skrivs namnet Åhs, vilket är den vanligaste stavningen under en lång period. Åhß är en vanlig variant. Ås skrivs namnet för första gången 1638, och varianten Åß förekommer första gången 1640. I mtl är gården med första gången 1639 som Åhs. Skrivningen Åås/Ååß förekommer 1632–37, 1640, 1644, 1649, 1651, 1662, 1690 och 1742–45. Åhs/Åhß förekommer 1639–43, 1645–48, 1656–61, 1663–89, 1691–1717, 1721–41, 1746–49. Därefter stavas namnet genomgående Ås.

Älgbosätter förekommer för första gången i tiondelängden 1632 som Elbosäter och Ellbosätter. 1633 kallas gården Älebosäter, 1644 Elbosäther, 1654–55 Ebbosätter, 1660 Elhbosätter, 1665 och 1667 Elbbosätter, 1688 Ebbesätter. Längre är Elbosäter/Elbosätter/Ellbosätter/Ellbosätter/Elhbosätter de vanliga skrivformerna, så småningom med vokalväxling till Älbosätter/Ählbosätter åren 1632–37, 1649–61, 1663–86 och 1689–1724. 1695 börjar namnet skrivas Älbosätter, vilket fortsätter till 1724. Därefter blir det vanligare med Ählebosätter, och 1752 dyker Älgebosätter upp. Därpå kallas gården genomgående Elgbosätter. 1638–43 och 1645–48 förekommer varianten Elffbosätter och 1648 Elfebosätter, 1662 Ellfwesätter.

Ängen förekommer för första gången i mtl 1716 som Engestugun. I andra källor förekommer torpet dock som Ängen tidigare, omkring 1698. 1722 börjar stavningen Ängestugun användas, och 1727 Ängstugun. 1740–45 återkommer benämningen Ängestugun, och 1747 börjar man skriva enbart Ängen, vilket sedan är det som gäller. I andra källor kan dock Ängstufwa t.ex. användas senare.